

ת"פ 57432/01/17 - מדינת ישראל נגד מחמד גמהור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57432-01-17 מדינת ישראל נ' גמהור(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמד גמהור (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירת התפרצות לבניין שאינו בית מגורים ובעבירה של כניסה לישראל שלא כדין. בין יום 31.10.16 בשעה 19:00 ליום 1.11.16 בשעה 12:00 פרץ הנאשם למשרדי עמותת "מאור החסד" בירושלים דרך חלון קטן הנמצא מעל דלת הכניסה למשרדים, וגנב מתוכם שני מחשבים ניידים.
2. הערכים המוגנים באמצעות עבירת ההתפרצות הם שמירה על רכוש הציבור, שלומם ופרטיותם של האזרחים. הערכים המוגנים באמצעות העבירה לפי חוק הכניסה לישראל הם שמירה על ריבונות המדינה והבטחת אפשרותם של השלטונות לקבוע מי הם הבאים בשערי המדינה, תוך מניעת אפשרות כניסה של מי שעשויים לסכן את שלום הציבור ובטחונו.
3. מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית עד גבוהה, שכן הנאשם נכנס לתוך שטח ישראל כדי לבצע עבירת רכוש ובכך סיכן בפועל את שלום הציבור. יש להתחשב בעובדה זו במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם. בנוסף, במהלך ההתפרצות גנב הנאשם רכוש ששווי אינו זניח.
4. בשל סמיכות הזמנים ואחידותה של התוכנית העבריינית, יש לראות בשתי העבירות שביצע הנאשם כאירוע אחד אשר בגינו יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד.
5. ההתפרצות למשרדי העמותה לא בוצעה בצורה מתוככמת, ולא נטען כי בוצעה בצוותא עם אחרים, או כי תוכננה מראש.

6. בחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת כי ככלל הוטלו בגין עבירות התפרצות לבניין שאינו בית מגורים וגניבה עונשים שבין עשרה לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל. ראו רע"פ 6981/09 חנו נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו 9.1.09]; ת"פ 60147-10-15 **מדינת ישראל נ' אבו אל הווא** [פורסם בנבו 8.9.16] והפסיקה הנזכרת שם; במקרים חריגים, בהם נסיבות אישיות מיוחדות, כגון שיתוף פעולה עם רשויות הביטחון או מצב קוגניטיבי גבולי הצדיקו זאת, עונשי המאסר שהוטלו היו לתקופות קצרות יותר. ראו למשל רע"פ 8114/10 **אבו חדיד נ' מדינת ישראל**; רע"פ 5519/10 **וינקור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 14.9.10]. פסיקה זו היא מנחה במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם בעבירת הרכוש, ואולם במקרה דנן יש לגלם בתוך מתחם העונש ההולם גם את העובדה כי הנאשם נכנס לישראל שלא כדין כדי לבצע עבירה.

7. לנוכח האמור לעיל אני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן מתחיל בשנים- עשר חודשי מאסר בפועל ומגיע עד לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, ולצדם עונשים נלווים של מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

8. הנאשם בן 26 ולו שלוש הרשעות קודמות בעבירות כניסה לישראל שלא כדין ובעבירות ביטחון. הרשעתו האחרונה של הנאשם היא מיום 3.8.14 ובמסגרתה נגזר דינו של הנאשם בת"פ (שלום ירושלים) 8562-07-14 בגין ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כדין לעונשי מאסר בפועל ומאסר מותנה, אשר המדינה עותרת להפעילו במקרה דנן, בעוד שהסנגור מבקש לקבוע שעונש המאסר המותנה בטל.

9. בגזר דינו של בית משפט השלום בת"פ 8562-07-14 הנ"ל נקבע:

"לאור האמור אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. ...

2. חמישה חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור על עבירה בה הורשע תוך 5

שנים מיום שחרורו ממאסרו."

10. אין חולק כי משך המאסר המותנה לפרק זמן של חמש שנים העולה על התקופה המרבית בת שלוש השנים הקבועה בסעיף 52(ב)(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

11. ברע"פ 2413/99 **גיספן נ' התובע הצבאי הראשי** (פ"ד נה(4) 673; להלן: "עניין גיספן") נקבע, בנסיבות דומות, כי יש להבדיל בין עצם הפגם לבין תוצאות הפגם, ולהתאים את הסעד לנסיבות העניין:

"הפגם שנפל בגזר-הדין אינו חמור, שכן בית-הדין דן את המערער במסגרת סמכותו, והעונש שהטיל עליו היה מסוג העונשים שבסמכות בית-הדין. הטעות של בית-הדין נפלה בחלק קטן ולא מרכזי של העונש: לא במאסר בפועל וגם לא באורך המאסר על-תנאי, אלא רק במשך התנאי... המבחן הנכון צריך להיות מהותי ולא פורמאלי. מבחינה מהותית יש הבדל, לפי תורת התוצאה היחסית, בין מקרה שבו בית-משפט שלום מרשיע אדם בעבירה שאינה בתחום סמכותו או מטיל עליו מאסר לתקופה של עשרים שנה לבין מקרה

שבו בית-משפט שלום מרשיע אדם בעבירה הנמצאת בתחום סמכותו וגוזר עליו מאסר על-תנאי לתקופה של שישה חודשים, אך טועה בנוגע למשך התנאי. ההבדל עשוי להשתקף בתוצאה. התוצאה היא יחסית לחומרת הפגם ולנסיבות אחרות של המקרה".

12. במקרה דנן, ניתן לכאורה לרפא את הפגם בדרך של העמדת רכיב המאסר המותנה שבגזר הדין בתוך גזרי הסמכות של בית המשפט- דהיינו שמשך התנאי יהיה עד שלוש שנים מיום גזר הדין. כאן המקום לציין כי הנאשם ביצע את העבירה בתיק הנוכחי כשנתיים וחודשיים לאחר מתן גזר הדין שבו הוטל עליו עונש המאסר המותנה, ועל כן עולה השאלה כיצד זה נדע כי בית המשפט שגזר את דינו התכוון לגזור את תקופת התנאי המרבית שקובע החוק.

עיון בגזר הדין בת"פ 8562-07-14 מלמד על כך שבית המשפט התייחס באופן מחמיר למעשיו של הנאשם לנוכח עברו הפלילי המכביד, ועל כן גזר עליו עונש מאסר שחלקו בפועל וחלקו על מותנה, לפרק זמן כולל של תשעה חודשים, שעה שהעונש המרבי הקבוע בחוק לצידה של העבירה שביצע הוא שנים- עשר חודשי מאסר. בית המשפט הדגיש את הצורך להרתיע את הנאשם והוסיף קנס לרכיבי העונש שגזר, ומכאן ניתן ללמוד שכוונתו של בית המשפט הייתה להחמיר עם הנאשם. עם זאת, החמרה כאמור אינה מחייבת את הטלת תקופת התנאי המרבית, שכן לעיתים קרובות נוהגים בתי המשפט לקבוע את משך התנאי לשנה או שנתיים. קביעת תקופת תנאי של שנתיים במקרה דנן אף היא הייתה עשויה להיות מחמירה, ומאחר וקיימת אפשרות שזו הייתה כוונתו של בית המשפט, יש לבחור באפשרות המקלה עם הנאשם.

13. לנוכח האמור, ומשעה שהעבירה בוצעה כשנתיים ושלושה חודשים לאחר גזר הדין, ושנתיים ועשרה ימים לאחר שחרורו של הנאשם ממאסר קודם, ביום 19.10.14, עונש המאסר המותנה שהוטל על הנאשם אינו בר הפעלה.

14. שקלתי את הודאתו של הנאשם בכתב האישום וחסכון הזמן השיפוטי שבצדה.

15. הנאשם הוא בעל עבר פלילי רלבנטי ומכביד, וביצע את העבירות ימים ספורים לאחר שפג תוקפו של עונש מאסר מותנה לתקופה לא מבוטלת שהיה תלוי ועומד נגדו. העונשים שהוטלו עליו לא הרתיעו את הנאשם מלשוב ולהיכנס לישראל, הפעם כדי לבצע עבירה פלילית. עובדה זו, כמו גם עברו הפלילי של הנאשם מקימה סיכון כי הנאשם ישוב ויבצע עבירות דומות, ומשכך עולה צורך ממשי בהרתעה.

16. שקלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מביאות למסקנה כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתית.

17. לנוכח האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה- עשר חודשי מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו 22.1.17.

ב. חמישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו.

ממאסר שלא יעבור עבירה מסוג פשע לפי פרק י"א לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ג. שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו
ממאסר שלא יעבור

עבירה לפי חוק הכניסה לישראל התשי"ב-1952 או עבירה מסוג עוון לפי פרק י"א לחוק העונשין
התשל"ז-1977, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק זה.

ד. פיצוי לעמותת "מאור החסד" בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום
1.9.17.

18. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי העמותה לצורך תשלום הפיצוי וזאת עד ליום 9.4.17.

19. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ז, 04 אפריל 2017, במעמד הצדדים.